

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Origo & progressus Verbi Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Origo & progressus Verbi DEI.

ARTICULUS I.

SI videre voles Verbum DEI in suo principio, sanctus Joannes Evangelistarum aquila, ostendit tibi illud in sui exordio Evangelii: *In principio erat Verbum.* Verbum æternum solum est verum Verbum Dei: Hoc Verbum est in sinu Patris sui æterni velut in suo principio; ipse solus enuntiavit illud. Ipse solus ergo est magnus per Antonomasiam Prædicator, Magister, Doctor, exemplar omnium aliorum Prædicatorum, qui loquuntur post ipsum, & aliud effari nesciunt, nisi adorandum illud, quod ipse primus enuntiavit, Verbum.

Quantum prodigium, contemplari æternum hunc Prædicatorem, qui non profert nisi unicum simplicissimum verbum, idque alterâ non repetit vice! Ipse solus est, qui non mutuavit conceptus ab alio: sed ipsemet concipit cogitationem unam infinitâ ratione magnam & infinitâ ratione perfectam, quam exprimit unico simplici verbo, quod perfectissimè id totum, quod concipit, enuntiat. Nunquam incipit, & nunquam desinet magnum hoc enuntiare Verbum; ita ut æter-

nus sit ipse Prædicator, qui nunquam vel unico cesset momento annuntiare Verbum DEI. Non habet auditores prædicationis suæ, nisi tres divinas Personas, ipsæ solæ perfectissimè ipsum auscultant, & per ipsas ipsæ omnia cognoscunt de Deo, & sine ipsis ipsæ nihil nôrunt de Deo.

Quàm ingens ipsis consolatio, nunquam non stupendam hanc auscultare prædicationem, quæ nonnisi in unico consistit verbo, ita ad hanc suum appellant animum, ut nec unico divelli ab ea possint instanti; infinitam autem in ipsâ inveniunt voluptatem, quâ suspensione æternâ tenentur abreptæ, intuendo infinitas, quas ipsis ostendit, pulchritudines; & ingens splendor, quem æternus hic Prædicator effundit in totum conclave Divinitatis, nunquam est absque igne prorsus divino, quem suâ producit luce, amorem nimirum æternum & infinitâ ratione perfectum, qui velut prædicationis ipsius est fructus; & omnes auditores infinitâ potiuntur oblectatione, prorsus repleti gaudio, & in perfectâ quiescunt possessione Dei, omnem

Prædicatur
perpetuò in
conclavi Tri-
nitatis.

○○○○

nem

Joan. 1.

Principium
æternum Ver-
bi DEI.

Deus Pater
est solus Præ-
dicator æter-
nus.

nem suam constituente beatitudinem. Ecce tibi totum sanctissimæ Trinitatis in omnem æternitatem negotium: prædicatur hic Verbum Dei, auditur, cognoscitur hic perfectè per illud, & amatur infinitâ ratione Deus, per amorem, qui ab illo in totam diffunditur audientium coronam. Si comprehendere hoc posses, quod infinitâ ratione omnem nostrum transcendit captum, cognosceres perfectè, quid in suo principio sit Verbum Dei, & profundâ id addisceres prosequi veneratione.

Speramus,
nos futuros
aliquandò au-
ditores Verbi
æterni in cœ-
lo.

Onesimus percitus admiratione ex propositâ sibi ob oculos magnâ hæc Verbi Dei idæâ, velut ardenti abreptus desiderio exclamavit: O quam lubens hæc ratione auscultarem Verbum Dei! Certus sum, me nullo fore exin afficiendum tædio. Audi, reponit Ecclesiasticus, non nostra hæc fors est infelicitium mortalium: speramus quidem auspiciatâ hæc sorte frui, dum ingredi licebit nobis templum gloriæ, in quo stupenda hæc prædicatio cessabit nunquam; sed expectans bene ominatum hoc momentum, aspice & admirare infinitam Dei erga nos bonitatem, dum ex integro noluit nos privari divini sui auscultatione Verbi. Ecce quare id miserit nobis è cœlo in terram, ut ipsum met hoc Verbum, per quòd

cognoscit omnia, in Persona veniret ad docendum nos pulcherrima Divinitatis arcana, nosque infiniti redderet consortes gaudii, in quo ipsemet omnem suam invenit beatitudinem.

Sed quia, si Verbum hoc æternum locutum fuisset nobis eadem ratione, quâ loquitur in Divinitate, non potuissimus intelligere ipsum, voluit, ut sese nostræ accommodaret infirmitati, aliud indueret vestimentum, in aliam se transformaret imaginem, & humanam assumeret carnem. An vides admirabilem hanc obsequendi promptitudinem? Noluit, ut indueret naturam lapidis, vel naturam Angeli: utrumque facere potuisset, cum Verbum æquali ratione unire se posset unicuique individuo naturæ, sive corporalis, sive spiritualis. Sed unum fuisset nimis insensibile, nimisque durum pro nobis, & alterum pro nobis nimis sublimè, & plus æquo spirituale. Ut ergo suo nos doceret exemplo, quâ ratione velit Dei Verbum annuntiari hominibus, quandam elegit mediocritatem, quæ nostræ esset proportionata infirmitati, incarnatus & homo factus est, & apparere vult in medio, velut unus inter nos. O infinita bonitas, quàm es amabilis! quòd ita te accommodes infirmitati miserabilium mortalium!

Ubi.

Quomodo
Deus nobis
mittat Divi-
num suum
Verbum in
terras.

Verbum In-
carnatur, ut
instruat præ-
dicatores.

Uisum est Verbum Dei, antequam au- dicitur.

Ubi primū Verbum hoc æ- ternum, adorandum hoc Patris Verbum apparuit in mundo, carne indutum mortali, Pasto- res ab Angelis cœlestibus admo- niti, dixerant ad invicem: *Ea- mus & videamus hoc Verbum quod factum est, & Dominus ostendit no- bis.* Uisum est igitur Verbum Dei longo tempore prius, quā audiretur; Et ii, qui videbant Infantem JESUM recens natum, dicere poterant: Ecce Verbum Dei, intueor illud corporalibus meis oculis, meis id tangere possum manibus: Ecce tibi uni- cum Verbum Dei, quod pri- mus omnium Prædicator pro- nuntiavit in æternitate. Sed quantum prodigium, quod uni- cum hoc Verbum Patris, cui facultas non erat loquendi in æternitate, eodē Verbum pro- ducere non poterat secundum Verbum, eo nomine venerit è cœlo in terram, ut loqueretur nosque doceret in tempore subli- mes æternitatis veritates.

Quantum prodigium fuerat, quan- do JESUS Christus præ- dicabat; tunc Verbum pro- gignebat Ver- bum.

Quando JESUS CHRISTUS ipse- met prædicabat, erat is Verbum qui suis è labiis producebat Ver- bum, illudque sensibili indue- bat voce; ad exponendum id auribus, sicut Beatissima Virgo induerat illud carne humanā, ad exponendum id oculis; erat is Verbum Dei in Persona, quod prædicabat Verbum Dei; non dubitasses, quin audientes illum

verè audirent Verbum Dei. Jam is replet animam Apostolorum suorum eodem hoc verbo, & mirā familiaritate cum ipsis a- gens, dixit ad illos: *Jam non di- cam vos servos, quia servus nescit, quid faciat Dominus ejus: Vos autem dixi amicos, quia omnia quacūque audi- à Patre meo, nota feci vobis.* Exin- dē communicat illis facultatem idipsum communicandi aliis: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos, id est, ad annuntiandum Verbum Dei in mundo. Ite, prædicate Evangelium omni creatura: Qui vos audit, me audit; qui vos spernit, me spernit; & qui me sper- nit, spernit eum, qui misit me.* Non dubitasses similiter, quin ii, qui audiebant Apostolos, audirent verè Verbum Dei, quo pleni erant, quodque ex ore suo de- promebant.

Joan. 15.

Luc. 10.

Hi replerunt alios eodem verbo, quos etiam miserunt eā- dem ratione, ad annuntiandum Verbum Dei, & hi eodem alios repleverunt & miserunt alios. Sic successivè idem Verbum Dei deportatum fuit ex ore in ora per cuncta sæcula usque ad nos; & omnes quibus fors ob- tigit, ut mitterentur & essent prædicatores dicere eadem de- buerunt verba, quæ JESUS CHRI- STUS dixit primus: *Mea doctrina non est mea, sed ejus, qui misit me;* id est, ego aliud non facio, nisi quod dicam denuò, quod di-

Quomodò verum Ver- bum Dei de- portatum fue- rit à sæculo in sæculum.

Joan. 9.

modò nobis Divi sum in is

In- ur, ut Præ- es.

Etum fuerat mihi (vide, quàm magnus sit abusus, amare novitates, & dicere non velle alia, nisi proprii ingenii sui figmenta) & de omnibus etiam dicit Iesus Christus eadem verba, quæ dixit de Apostolis: *Qui vos audit, me audit; qui vos spernit, me spernit; & qui spernit me, spernit eum, qui misit me.* Ecce tibi originem, progressum, perpetuitatem veri Verbi Dei: Suum id habet principium in æternitate, in nostra ex æternitate suâ profectum & digressum est tempora, & ipsum venit ad docendum & instruendum nos in Persona; & exin nunquam non eadem nos illustravit luce, per plura annuntiarum se faciens ora, per cuncta sæculorum intervalla, absque eo, quòd aliquid suæ perderet puritatis, tum Majestatis; est & manet idem lumen, quod plures successivè accendit faculas, quæ omnes vobis non tribuunt aliud, nisi quod acceperant à primâ.

Judicio tuo, dicit Onesimus, ergò semper esset Iesus Christus, qui prædicaret per omnium ora Prædicatorum; ipse igitur semper esset, qui effunderet per universum orbem, & per cuncta facula, eandem hanc æternam lucem, quam attulit nobis è cælo; hæcque semper nobis aspicienda foret in omnibus, qui nobis prædicant, hique audien-

di, ac si ipsemet prædicaret nobis, procul dubio, respondit Ecclesiasticus: Nonnè enim dicit sanctus Joannes, quòd ipse sit *vera lux illuminans omnem hominem venientem in hunc mundum?* Et ipsemet nonnè dicit prædicatoribus suis: *Qui vos audit me audit, qui vos spernit, me spernit?* Quare hoc dicit, nisi quia idem est audire ipsum & audire illos, eò quòd idem sit Verbum Dei, & eadem æterna veritas, quæ proficiscitur ex ore suo & ore illorum, quæque ubivis omnem meretur venerationem.

Deberent igitur ex ipso solo haurire ea omnia, quæ dicunt nobis, & aliud non agere, nisi repetere ea, quæ dixit nobis ipse, velut Echo, quæ nunquam dicit aliquid ex seipsâ, & aliud non agit, nisi quod eandem ad se missa remittat verba. Fateor, inquit Ecclesiasticus, omnes veros Prædicatores Evangelicæ veritatis esse deceret fidelem Echo Jesu Christi, & nobis solum proferre ea, quæ receperunt ab ipso, sicut ipse illa solum protulit ipsis, quæ acceperat à Deo Patre suo. O si omnes Prædicatores unicam suam, vel saltem præcipuam navarent operam, ut studerent & omnem suum intenderent animum Jesu Christo; si haurirent ex eo id, quòd communicare vellent aliis; si omnino pleni essent ipso, ipsiusque divi-

Joan. I.

Semper Iesus Christus est, per ora omnium Prædicatorum,

Omnes Prædicatos debent esse non nisi echo Jesu Christi.

divino spiritu, repleant ipsi quod eodem omnes alios, & brevi videretur, totum mundum verè fore Christianum: audirentur ipsi, velut ipsemet Jesus Christus, & maximà afficerentur reverentiâ, velut adoranda ipsius persona, eòquòd haberentur cum ipso velut veri Salvatores animarum. Sed Eheu! exin obmutuit, fecitque finem magno cum suspirio.

Quid innuere vis per tuum Eheu! reponit Onesimus? an voles omnes Prædicatores aliud non dicere, nisi quod inveniunt in Evangelio, vel alio Bibliorum codice? ô quàm hoc esset abjectum! Oportet enim verò quid aliud adjicere ad illustrandum & locuplerandum suum discursum. Nonne ostendere ipsis liceat suæ quidquam eruditioris, aut politioris, quâ pollent, literaturæ? an congruo loco immiscere non liceat aliquid historię, vel antiquitatis profanæ? an non quandoque scitam aliquam & concinnam afferre descriptionem? an si inveniunt in apologis quidpiam vel dictum acutè, vel fictum argutè, id intactum relinquunt, nec in suum suo tempore convertant usum? vix credas, quantum concinnitatis ejusmodi sales conferant discursui. Et dein an prætereant, quidquid acuminis tenet Philosophus,

quidquid arcani possidet Astrologus, quidquid problematis tradit Mathematicus, ut divinandum quid suis relinquunt auditoribus, illòsque majori attentione teneant defixos; vidi non paucos, quibus non displicuere Æsopi fabulæ, in quibus invenere scitissima quæque. Et similia haud parùm oblectant acuta ingenia, ac virtute pollent magneticâ trahendi post se illustrium virorum coronam: certè enim, si nonnisi, quæ complectitur Evangelium, producerent in medium, alios haud numerarent, nisi commune vulgus, auditores; quibus quidquid obiter dicas, facile eorum inveniãs approbationem; sed viri doctrinâ exculti requirunt alia, quæ suo prosequantur applausu.

Nimis quàm verum est, reponit Ecclesiasticus; & hoc ipsum meum mihi expressit Eheu, meique doloris est ansa. Quibus incumberet prædicare verbum Dei, nonnisi declamant verba Poëtarum, Historiographorum, Philosophorum, aliorumque profanorum, quasi mens illis non esset agere Christianos, sed idololatrias; non alium sibi præfigunt scopum, nisi ut curiositati & vanitati satisfaciãnt animorum, pro eo, quòd oppugnare deberent illam & delere funditus velut lethalem Spiritus Jesu Christi, qui nonnisi hu-

O o o o 3

Abusus eorum, qui prædicant alia, quàm Verbum Dei,

Plures Prædicatores deturpant Verbum Dei; & quomodo,

Joan. 1,

per Jesus Christus est, prædicant ora omnia Prædicatum,

Prædicatores debent esse non Echo Jesu Christi.

humilitas est & veritas, hostem & adversariam. Inveniunt humile & complanatum esse Evangelium, & elevare splendoremque illi adjicere volunt rebus profanis & fabulis, velut qui pretiosum adamantem circumducere vellet luto, ad majorem conciliandum illi nitorem, valorem, decorem. O Verbum æternum, quod splendor es gloriæ Dei Patris tui! O Verbum omnipotens, quod universæ curiæ cœlestis tua ex pulchritudine es oblectamentum! an ita aspersionentur, teque contemnunt homines? O quàm luculenter perstringit oculos veritas verborum magni Apostoli! *Seipsum exinanivit.* Exinanivisti te, ô Verbum adorandum! sed & perpetuo adhuc exinaniris pro nostra salute: quando nascentem te video in stabulo, & collocatum super paleas, simumque animalium, valde te invenio exinanitum: sed quando te video super pulpita involutum fabulis & curiositatibus vanis, cogitationibus profanis, magis adhuc exinanitum te invenio: & quod magis detestandum est, applauditur illis, qui tam indignè te excipiunt, & illi ipsi de eo abblatuntur sibi. O crudelem persecutionem Verbi Dei! O sacrilegam profanationem ejus, quod in mundo possidemus sanctissimum! quando tandem horri

Philip. 2.

erit tibi injuria, quam inferis Deo, & crudelitas, quæ debaccharis in animas?

Nimis, quàm abriperis, mi Domine, longiusque digrederis; non profanatur Verbum Dei, si eidem inseratur quidquam profani. Nonne ipsemet id fecit sanctus Apostolus Paulus, annuntians illud Athenis in præsentia cunctorum Sapientum Areopagi? non dedecoratur Verbum Dei, si decor eidem addatur quibusvis eloquentiæ phalaris. Omnes sancti Ecclesiæ Patres, nonne fructuosè adhibuerunt easdem? Quid splendidius, quid magnificentius eloquentiâ Leonis Papæ? quid suavius illâ sancti Ambrosii, sanctique Bernardi? quid magis masculum, magisque heroicum illâ Sanctorum Cypriani, Basilii, Hieronymi, & Gregorii de Nazianzo? quid magis floridum illâ S. Petri Chrysologi? quid magis sublime illâ sancti Augustini? quid delectabilius illâ S. Joannis Chrysostomi, qui os fuit aureum totius Ecclesiæ Orientalis? & dein, ut verum fatear, Evangelium juxta stylum suum, est velut adamas impolitus & scaber, nullum diffundens splendorem, nisi expoliatur. Credunt quidem universi, thesaurum esse magni valoris, quem possidemus in Verbo Dei; sed absconditus est sub specie satis vili; oportet habere

clavem

clavem ad recipiendum illum, illisque demonstrandum pulchritudines, quæ non apparent, nisi demonstrantur. Nonne & ipse fateberis, quod ad concilandum valorem verbo Dei, opus sit prædicatoribus, quendam suâ arte adjicere splendorem?

Quomodò adhiberi possit eloquentia, & omnis generis ornamenta in concione, abs eo, quod profanetur Verbum Dei.

Novi optimè, inquit ad hæc Ecclesiasticus, nihil negligendum esse ex omni eo, quod conferre potest ad excolendum Verbum Dei, illiusque illustrandum honorem; nam cum ipsum sit, quod infinitâ suâ potentiâ omnes sine nihili extraxit creaturas hinc consentaneum omninò est æquitati, ut omnia se impendant ad evulgendam ipsius gloriam. Non diffitebor tibi, quin scientia, eloquentia, historia sacra & profana & quidquid boni qualescùnq; suppeditant Auctores, adhiberi possit, si serviat majestati & sublimi consilio ac scopo, quem sibi præfixum habet Verbum Dei, sanctificandi nimirum animas. Verum dico, quando servit, vel servire potest: quod enim illi servit, procul abest, ut id ipsum de-

turpet. Quando autem Prædicatores non assumunt nisi ea, quæ servire possunt ad finem Verbi Dei, qui est, convertere peccatores, ipsorumque animis insculpere magnam æstimationem Dei, & ingentem mundi & vanitatum ejus contemptum, parùm & rarissimè utentur profanis; purum Verbum Dei absque comparatione majoris est roboris omnibùs illis, quæ non sunt ipsum: si aucupantur eloquentiâ, aucupentur illam more sanctorum Patrum, & plurimum habebunt roboris ad persuadendum populis magnas veritates salutis: verum non sint gerrones & loquaculi more profanorum & nugivendulorum, qui non nisi speciosa ostentant & jactitant verba, circa insulas, ridiculas & contemptibiles vanitates. Non mihi hic mens est perstringere Prædicatores malos, sed ut exhibeam vobis idæam Prædicatoris perfectissimi, exhibendus alius non est, quàm *Jesus Christus*, Considera ergò.

ARGUMENTUM.

Quâ ratione Jesus Christus prædicaverit Verbum DEI.

ARTICULUS II.

Jesus Christus solebat prædicare pauperibus ac rudibus.

Redideris fortassè, quod cum incluserit in se omnes thesauros sapientiæ & scientiæ Dei Pa-

tris sui, prædicare non debuerit nisi veritates infinitâ ratione transcendentem omnem intelligentem.